

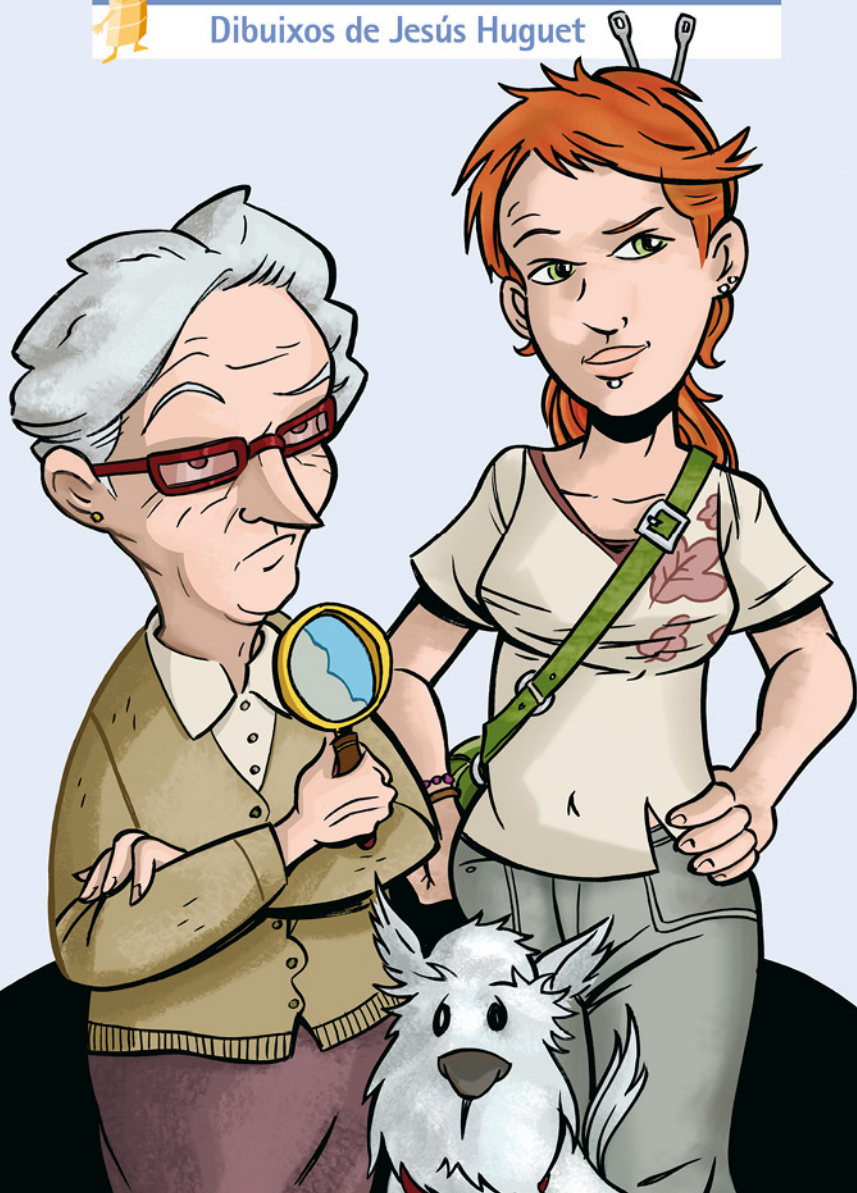
EL MICALET GALACTIC

Les històries estranyes

Francesc Gisbert

Dibuixos de Jesús Huguet

1

Tres calaveres

Tot començà amb l'arribada d'un personatge singular. Ningú no sabia qui era, ni d'on venia, ni què buscava. Només que una nit de novembre, quan el mar bramava embogit i el vent castigava la costa amb una tempesta esfereïdora, s'obrí la porta d'El Caragol i aparegué. El Caragol és un bar del port de la Torre, que té un grapat d'habitacions al pis de dalt per a llogar a turistes o passavolants. En aquell moment el local estava bastant concorregut, perquè disputaven un Barça-Madrid. Els presents van girar el cap en sentir l'arrip del vent gèlid.

El que van veure, retallat al llindar, no deixà ningú indiferent. Un vell altíssim, prim i xuclat de

galtes, sostenia la porta amb una mà mentre amb l'altra arrossegava una caixa. Tenia els ulls redons i enfonsats dels taurons, inexpressius i terribles. El cobria un abric xop fins a les botes i una gorra marinera, sota la qual reptaven uns quants cabells blancs. La cara pàl·lida i ossuda ressaltava en la blavor lluent de l'abric, com si haguera estat escopit pel mar.

Tancà la porta de colp i entrà coixejant, arrossegant aquella caixa de resonàncies sinistres, similar a un taüt. Va dir que acabava de desembarcar i que buscava una casa tranquil·la i solitària on instal·lar-se per una temporada.

A la Torre no acostuma a fer escala cap vaixell de passatgers. I aquella nit de tempesta, amb mar grossa i vents desfermats, cap nau hauria estat capaç d'acostar-se al port sense embarrancar.

Alguns parroquians, beguts més del compte, van provar de burlar-se del vell, davant l'aspecte desballestat i l'explicació increïble de la seua vinguda. Amb una mirada d'aquells ulls grisos i redons de tauró n'hi hagué prou per a fulminar les riotes.

I quina mirada! Els ulls, la veu, el posat, denotaven l'autoritat d'algú acostumat a manar i ser obeït. Va demanar rom. Després un parell de botelles i una habitació on passar la nit. Per a sorpresa de tot-

hom, pagà amb una moneda d'or, que rodà sobre el taulell del bar com una lluern a en la foscor.

–Si cap bon home disposa d'una casa per a llogar als afores del poble, m'alegrarà que pregunte pel capità Aleix –digué el vell, abans de retirar-se arrossegant la caixa negra escales amunt.

La vista de l'or va ser determinant perquè l'endemà li feren algunes ofertes. El senyor Maties Grum, propietari d'una tenda de queviures, li parlà d'una caseta de la seua família, prop dels penya-segats. El capità Aleix s'hi interessà de seguida i no regatejà el preu. Pagà un mes de bestreta amb un grapat de monedes d'or.

Des d'aleshores, visqué a la casa dels penya-segats. Els seus hàbits contribuïren a augmentar el misteri que l'envoltava. No baixava al poble per a res, ni enraonava amb ningú. De dia es tancava a la casa. I només en fosquejar, se'l podia veure passejar per la platja i els penya-segats, sempre escrutant l'horitzó, com si esperara algú.

L'única persona de tot la Torre que hi tenia tracte freqüent era Jaume, el fill menut del senyor Maties Grum. Era l'encarregat de pujar a la cabana els queviures demanats pel vell, i que pagava puntualment amb monedes d'or. Jaume era amic meu, i de tant en tant, els de la colla li féiem broma:

–Has vist on amaga les monedes d’or?

–De segur que a la caixa que pareix un taüt!

Jaume, però, mai no bromejava sobre el capità, i provava de desviar la conversa, per la qual cosa, al capdavant, canviàrem d’estudi i el deixàrem tranquil. Per aquesta raó, quan van començar aquells esdeveniments, el vaig convèncer perquè li ho contara tot a tia Sofia. Feia uns mesos que vivia a la Torre i ja havia estat testimoni, en més d’una ocasió, de les seues habilitats tan peculiars per a resoldre misteris. Sabia que era l’única persona que ens podia ajudar. Potser, perquè era l’única que el podia creure.

A les acaballes de novembre, vaig convidar els amics a una xocolatada. L’àvia Carme sap preparar una xocolata magnífica. D’aquesta que només de l’oloreta et fa cuscanelles al nas i que, al primer mos al pa sucà, et provoca tremolins de satisfacció. Després, el vaig convèncer perquè s’hi quedara una estona i, com qui no vol la cosa, el vaig espantar fins a l’estudi de tia Sofia. Vam tustar a la porta i m’hi vaig abocar tímidament:

–Tia Sofia, et destorbarem si hi entrem?

Era rere l’escriptori, fullejant un llibre gros i polsós. Tenia encés el llum de la taula i la resta de l’habitació, les prestatgeries de llibres i les butaques, en penombra. Alçà el cap i ens llançà una llambregada

a contracor, amb una mirada repelosa i esquerpa, a través de les ulleres gruixudes. En la penombra, la pal·lidesa de la pell li donava l'aire d'una figura de cera, prima i expectant:

–Em fa l'efecte que seria impossible que em destorbàreu més que la colla de salvatges que ha passat la vesprada bramant al menjador.

–Em sap greu si t'han molestat els meus amics. Volia convidar-los a una xocolatada...

–Tu saps que m'encanta la menudalla, sentir la vostra cridadissa, les vostres baralles, els cops a les portes i als mobles... No heu capgirat prou el menjador que ara veniu a completar la faena al meu despatx, l'únic lloc de la casa per on encara no han passat les vostres hordes?

Tia Sofia acostumava a rebre't marmolant. Així i tot, vaig entrar de puntetes, estirant Jaume, qui devia témer que d'un moment a l'altre, ens llançaria un llibre al cap.

–Jaume vol contar-te una cosa... Li he dit que tu ens podries aconsellar.

Tia Sofia tingué un ensurt i es remogué a la butaca, espantada:

–Açò no és cap consultori sentimental.

–Es tracta del capità Aleix. Jaume li puja el menjar totes les setmanes...

En sentir aquest nom tancà el llibre de colp i volta, enmig d'un núvol de pols, i obrí uns ulls com taronges. La tenia ben apamada per a no intuir que no podia haver-li passat desapercebuda la conducta del capità. Sabia que parava força atenció al comentari més intranscendent que es feia sobre aquest tema. Ens convidà a seure a les butaques de davant la taula, amb sobtada amabilitat. Jaume no badava boca, i vaig haver d'animar-lo amb un parell de bones colzades:

–Veurà... el pare li va llogar una cabana al capità Aleix, prop dels penya-segats. A més a més, com que té una tenda d'alimentació, van acordar que totes les setmanes jo li pujaria les comandes, perquè el capità, que ja és gran, no haguera de baixar a la Torre.

Féu una pausa. S'escurà la gola i abaixà els ulls, nerviós i atabalat. Tia Sofia començava a impacientar-se i tamborinava la taula amb els dits:

–Vés al dret, i no te'n vages per les travesses.

–La casa té portes i finestres tancades. Totes llevat d'una. Sempre que hi puge, no puc evitar fer-hi un colp d'ull d'amagat... S'hi veu l'estança principal, amb la llar encesa. Al costat, una gran butaca d'esquena a la finestra, on descansa el capità Aleix amb el braç caigut a una banda. I al fons, la

gran caixa negra, vora el foc. Però el més esborrador és el que aquell home té sobre la lleixa de la llar: tres calaveres humanes.

Havia parlat amb veu trencadissa i necessitava recuperar l'alé. Tia Sofia arcà les celles i arrufà el nas, força interessada a formular algunes preguntes, per tal d'ajudar-lo a enraonar:

–I què és allò tan excepcional que t'ha fet vindre a demanar-me ajuda?

–El capità Aleix no té diners. Bé, no té diners normals. Sempre em paga amb unes monedes antigues. El pare diu que són d'or.

–Sí, ho sé. El poble és un niu de cabòries sobre l'origen d'aquestes monedes.

–Jaume te n'ha dut una –vaig amollar.

Quan Jaume tragué la moneda de la butxaca i la deixà damunt la taula, tia Sofia l'agafà amb els seus dits llargs i prims i l'examinà amb deteniment:

–Increïble. És un dobler del segle XVII, amb l'efígie del rei Felip IV i... encunyat al Perú!

–D'on deu traure aquestes monedes?

–Em fa l'efecte que només ell ho sap, Alícia –respongué tia Sofia–. T'agraïsc el detall d'haver-me ensenyat una de les monedes. El tema em resulta molt suggestiu.

–No és l'únic que volia dir-li.

–Ah, no?

–No. És una altra la raó per la qual hi he vingut. Li ho he contat al pare, però no m'ha cregut. Alícia diu que vosté sí que em creurà, perquè li interessien els misteris. Es tracta de les calaveres...

–Què dimonis passa amb les calaveres?

–Ja li he dit que quan puge a la cabana, faig un colp d'ull a l'interior per la finestra oberta. És una forma de deixar passar el temps i traure valor per encarar-me al capità. Quan hi mire, les calaveres són de cara a mi. Però quan el capità ix i li entregue les bosses, també. En compte d'estar encarades cap a la finestra, apareixen girades cap a la porta. És com si em miraren. No sé si són les calaveres les que es mouen o es tracta d'una enganyifa del capità Aleix. Ja que, en passar per davant de la finestra, torne a veure-les en la posició habitual.

Jaume no era l'únic que guaitava per la finestra d'amagat. Ho feien altres veïns del poble, atrets pel misteri que envoltava el capità Aleix i les seues famoses monedes d'or.

Diferents testimonis afirmaven que les calaveres emetien sons i parlaven una llengua desconeguda, en la qual mantenien llargues converses i discussions amb el capità. Fins i tot hi havia qui jurava que les calaveres estaven col·locades per vigilar els

intrusos. Tenia gràcia que els que creien espiar resultaren els espiats!

—El que em fa por és que no sóc l'únic que s'acosta per la cabana. L'altra vesprada, em vaig trobar pel camí dels penya-segats un veí meu. Baixava capbaix i pensarós. El dia anterior m'havia fet moltes preguntes. Estic segur que volia anar a robar-li, al capità.

En això, Jaume es va detindre. Tenia el cap a carrerons i no podia continuar. Vaig decidir ser jo qui cloguera l'explicació:

—Tia Sofia, el que volem dir-te és que aquest xicot fa dos dies que ha desaparegut.

* * *

L'endemà, en acabar de dinar, la mare em va dir que tia Sofia havia preguntat per mi. Volia que anara a veure-la a les cinc, per fer una passejada. Me'n feia creus! Tia Sofia mai no em demanaria que l'acompanyara a passejar, si no era per alguna raó especial. De seguida vaig tindre la certesa de què es tractava i vaig baixar a les cinc en punt. Em va obrir vestida amb l'abric, unes botes i un barret de palla. En una mà portava el seu bastó i, en l'altra, la corretja amb Poirot.

—Preparada per a un volt pels penya-segats? —em preguntà amb el seu somriure de velleta ingènua, secretament maliciós.

Mentre ascendíem pel pujol que separava la platja del poble, em féu cinc cèntims de les seues investigacions:

—Amb aquest, ja són tres els desapareguts en pocs dies.

—Tres? No n'havia sentit res.

—És perquè no són veïns de la Torre. La setmana passada va desaparèixer un rodamón. Vivia en un erm, prop de la platja. El sergent Martí m'ha comentat que no han investigat gens, perquè pot haver-se'n anat pel seu compte. Però que els desconcertava que no s'haja emportat res de la seua cabana. El segon desaparegut és un jubilat anglès. Vivia tot sol, i es pensa que pogué caure al mar i ofegar-se. El tercer, ja en fa un gra massa: és el jove de qui ens ha parlat el teu amic. La policia comença a estar preocupada, però no té cap pista...

No vam tardar a arribar a la casa del capità Aleix. Com Jaume ens havia indicat, totes les finestres eren tancades, llevat d'una. Ens hi acostàrem dissimuladament. Poirot corria davant nostre, ensumant l'arena i les roques. Tia Sofia avançava amb certa dificultat, per aquell camí rocallós.

En ser davant de la finestra, no poguérem estar-nos de fer una ullada a l'interior. Tot coincidia amb la descripció del meu amic. La llar encesa, la butaca d'esquena, la gran caixa allargada... i aquelles tres calaveres de la llar, blanques i lluent, que semblaven burlar-se de nosaltres:

–Fan feredat... –vaig murmurar, a cau d'orella.

–No hi veig el capità. On es deu haver clavat?

En això sentírem que algú s'acostava per darre-re. Em vaig girar d'una, tement topar-me de cara amb el capità Aleix. Només era Jaume, que pujava carregat amb una bossa.

–Què feu ací?

–Passejant una miqueta. Li dus la comanda de la setmana?

Mentre enraonàvem, tia Sofia s'havia posat a rondar pel voltant de la cabana. Examinava el terra amb atenció, sobretot l'arena del camí que menava a la platja.

De colp i volta, Poirot començà a grunyar amb les dents serrades. No tardà a obrir-se la porta, amb un grinyol de frontisses rovellades. Era la primera vegada que el veia, i em va deixar el cor gelat. Un vell prim i llarguerut com una canya ens fitava des de l'interior, amb una cara sinistra i inexpressiva.

Em van espantar aquells ulls grisos i redons, de tauró.

–Quanta gent hi ha hui per casa.

–Fa una vesprada excel·lent per a passejar –contestà tia Sofia, amb desimboltura–. Jo solia vindre sovint per aquest indret, de jove. Però veig que ara la cabana està habitada.

–Pot continuar venint, si li ve de gust, no em sap greu en absolut.

–Gràcies. Potser m’hi deixe caure, alguna altra vesprada, amb la meua neboda.

Vam recular unes passes, seguides de Poirot, que no deixava de grunyar. Esperàrem Jaume, per tal que fera el lliurament, i tornàrem plegats a la Torre.

–T’has adonat, Alícia?

–Adonar-me de què?

–No has mirat per la porta, quan l’ha oberta?

–Tenia massa por. Aquell home fa posar la pell de gallina.

–Si hagueres observat, estimada, hauries vist les tres calaveres mirant-nos per sobre l’esquena del capità. I si t’hagueres fixat en l’arena del voltant de la cabana, hauries descobert petjades que no poden ser del capità. Unes petjades mig esborrades, que entren i surten. I per cert... per a ser algú que amaga monedes d’or, no semblava gens recelós,

diria que volia que hi tornem. Quan dius que ix a passejar per la platja, Jaume?

–A la vesprada, fins entrada de fosc.

–Entesos.

No vam bescanviar més paraules, fins a separar-nos en arribar a casa. No obstant això, no em calien paraules per a endevinar que, darrere el posat absent i pensarós, tia Sofia en barrinava alguna.

* * *

Al novembre, el fred clivellava les roques i se'm clavava fins al moll de l'os. Anava ben abrigada, amb els guants i la bufanda de llana. Però la meua posició, dalt del puig de roques, si bé m'ocultava del camí dels penya-segats, m'exposava a la banda des d'on bufava el vent. El vent d'aquell mar furiós que trencava les ones metres més avall, i m'enviava els esquixos:

–Estan a punt d'eixir-me caramells de la punta del nas –vaig quequejar, blava de fred.

–No et queixes tant. Jo no note tant de fred, ploramiques!

Tia Sofia era còmodament asseguda en una roca al peu dels penya-segats, a recer del vent i els esquixos en un clot de les roques. Embolcallada

en el seu abric, la bufanda i el barret, amb Poirot al braç, semblava un cabdell de llana.

En tornar la vista a la cabana, vaig veure el que tant esperava. La porta s'obrí i n'isqué el capità Aleix. Era poqueta nit, perquè a l'hivern el dia curteja, però vaig poder distingir-lo ben bé. Va eixir tot tes, amb el caminar eixarrancat, típic dels mariners. A grans gambades, es perdé entre les roques que vorejaven la platja.

En un no res, abandonàrem el nostre amagatall i baixàrem a la cabana. Avançàvem amb penes i treballs, ara ensopegant adés relliscant. Em feia creus del que ens costava caminar i la facilitat amb què havia passat el capità Aleix.

Al punt que arribàrem a la cabana, tia Sofia obrí la bossa i en tragué la llanterna. L'enfocà cap a l'interior, per la finestra oberta. L'estança era deserta. El foc apagat, la butaca buida:

—Guaita —exclamà, mentre assenyalava l'interior.

Vaig guaitar a dins, però res m'hi cridà l'atenció. En això, tia Sofia enfocà la llar i em vaig adonar que les tres calaveres havien desaparegut. Després il·luminà la caixa de fusta:

—Està oberta! Però per a què deu haver-se endut les tres calaveres? M'ha paregut que eixia sense res.

—De segur que has vigilat bé? Em fa l'efecte que no ha eixit tot sol.

—Què em dius? I tant que anava sol.

—Sí, aleshores què em dius d'aquestes petjades? Són molt recents.

Tia Sofia il·luminà l'arena del voltant de la cabana. S'hi veien unes petjades fondes i amples, de les botes del capità. Al costat, unes altres de més fines i superficials:

—La segona classe de petjades són immediatament posteriors. Algunes han trepitjat les del capità. Són molt estranyes, no puc identificar de quin calçat es tracta.

—Et repetisc que no ha eixit ningú amb ell.

—I deus tindre raó. Però hem tardat un parell de minuts a fer la volta als penya-segats des d'on espiàvem, i en aquest interval en pot haver eixit algú més. Fixa't que semblen ser de més d'una persona.

Tot seguit, s'acostà a la porta i provà d'obrir-la.

—Està tancada de colp —digué mentre obria la bossa i en treia un feix de rossinyols, per a la meua estupefacció—. No em mires amb aquesta cara de peix bullit! Mentre prove d'obrir i faig un colp d'ull, tu i Poirot vigileu que no torne el capità. Si el veus vindre, lladra.

Poirot semblà entendre-la i enfilàrem pel camí que conduïa a la platja. Em vaig tombar un parell de vegades, en sentir com tia Sofia es barallava amb el pany. A la llum de la lluna, aquella velleta menuda i fràgil, era l'última persona que t'imaginaries forçant una porta.

Hi havia lluna plena. Una lluna plena redona i magnífica, d'una brillantor lletosa i fosforescent. Des del pujol, es dominava tota la platja. Endinçant-se en l'arena, hi havia un rastre de petjades, com un caminet de formigues. Vaig baixar uns metres, fins a la platja, per examinar-les millor en un terreny net de roques. Vaig emular tia Sofia i vaig observar-les amb deteniment, ajupida a terra. Hi havia les petges del capità, amples i fondes, i pel costat, altres de més primes i superficials. Unes petjades paregudes a les que faria una persona descalça, però amb dits llargs i prims.

Es perdien en una cala natural, darrere d'uns penya-segats, al tombant d'unes roques. Fou aleshores quan se sentí la veu campanuda del capità Aleix:

—Per tots els dimonis del mar, ja era hora que arribaren. Quines ganes tinc d'embarcar de nou. Porteu-los!

La veu procedia de la cala. Poirot començà a lladrar. Retallades en la foscor, a la claror de la llu-

na, vaig distingir tres siluetes macabres. Portaven una roba espentolada i eren extremadament blanques, com esquelets. El cel s'enfosquí, presagi de la tempesta que anunciava la nit. Ones altes i furioses rompien contra les roques en esclats gegantins i ensordidors. Quan començà a ploure, vaig córrer cap a la cabana.

Tia Sofia n'eixia acompanyada de tres persones més, que amb prou faenes podien caminar. Estaven molt primes i demacrades, i tenien l'horror dibuixat als ulls:

—Ajuda'm, Alícia. Hem de traure aquestes persones d'ací.

—Però qui són?

—Són els desapareguts. Afanya't, si no arribem a la carretera estem perduts.

La carretera era a uns cent metres, però havien de baixar un pendent costerut i rocallós. Quasi no podien caminar, de febles que estaven, i tia Sofia i jo no podíem carregar-los. Fou un miracle que no ens badàrem el cap d'un bac. Quan ja havíem fet la meitat del camí, els lladrucs de Poirot ens advertiren de la presència del perill. Rere nostre, avançant a batzegades, ens acaçaven tres esquelets humans, amb la roba tota a trossos, armats amb sabres i pistoles. Des del pujol, els escridassava la veu del capità:

—No els deixeu escapar! Volen robar-nos la nova tripulació. Barracuda, mou més ràpid els ossos, tros de clòtxina. Caiman, Catxalot, no els claveu les dagues, que ens fan falta vius!

Allò era una escena digna del pitjor dels malsons. En veure'ls, els presoners alliberats semblaren revifar, van córrer esperitats i ens deixaren les últimes. Falta-va poc per a arribar a la carretera, on esperàvem trobar ajuda, quan vaig sentir un gemec. Tia Sofia havia relliscat i era estesa a terra de bocaterrosa. Quasi a tocar, la primera de les calaveres li llançà les grapes, en una de les quals brandava una daga. Guiada per l'instint, vaig agafar una pedra i li la vaig llançar, amb tant encert que li vaig tombar el cap. Açò va detindre la calavera uns instants, mentre buscava el cap caigut a les palpes. Darrere, però, en venia una altra. Era massa prop, per llançar-li una pedra. Fou Poirot qui la va aturar, en mossegar-li la cama i arrancar-li un os. L'esquelet es desequilibrà i caigué ben ample, fent una monumental escampadissa d'ossos costera avall. La tercera es tragué una espècie de trabuc i ens encanonà. Aleshores, començà a caure-li una pluja de còdols llançats pels rescatats.

En arribar a la carretera, vam parar el primer cotxe que passà i ens hi embotírem. Ja no hi havia ni rastre de les calaveres.

Mai no n'hem tornat a saber res, ni del capità, ni de les tres calaveres.

Alguns testimonis afirmen que aquella nit un vaixell de vela aparegué en l'horitzó. Conten, a més, que el vaixell ancorà a la cala dels penya-segats, immune a les ones de la tempesta que haurien destrossat qualsevol altra embarcació. El vaixell era una nau de tres pals, molt antiga, de veles inflades i fosforescents, amb bandera negra.

A la cabana de pescadors, hi van descobrir proves que el capità Aleix no havia estat tan sol com la gent es pensava. En l'habitació de darrere, trobaren restes de menjar i tres grans argolles de ferro d'on penjaven els extrems de tres cordes. Els presoners estaven en estat de xoc i recordaven ben poc. Només que algú els havia segrestat, mentre passejaven per la platja a entrada de nit, i els havia tancat en aquella cabana.

Des d'aquell dia, pocs són els que s'aventuren a passejar de nit per la platja de la Torre, lluny del poble. Tia Sofia passà una setmana al llit, queixant-se de tindre tots els ossos capolats, pel bac. Jo vaig agafar un bon refredat, per estar la nit al ras. L'únic que sembla content és Poirot. A la seua caseta del pati guarda, com el major dels trofeus, un gran os, que jo diria que és de persona, i que l'àvia Carme no entén d'on el pot haver tret.